·FØROYA·
SOCIAL·DEMOKRAT
FRÆLSI JAVNAÐUR BRØÐURSKAPUR

Nr. 51. | Lýsingaprísur fyri petitregiu: 30 oyr. á forsíðuni, 20 oyr. á 3. og 4. síðu. Við stórri lýsingum lækt avsláttur í prísinum. | Tirsdag hin 22. decembir 1931. | Kostar kr. 1,50 fjórðingsárið + Porto. Blaðið verður bilagt á posthúsinum, bræv savnarstoðum og skrivstovuni. Telf. 143. | 5. árg.

Da Ebba lærte, hvad Kærlighed er.

Efter et Par milde Dage meldte Skærtorsdag sig med en næsten sommerlig Varme; skønt man kun lige var naaet ind i April, grønnedes Buskene stærkt, Blomster myldrede frem og Sommerfuglene tumlede sig forvildet i den lyse Luft.

Bent Fagerlund havde arbejdet til Middag paa Faderens Malerværksted; saa kunde han ikke mere; han *maatte* ud! Faderen og deres gamle Svend, Ankersen, greb Penslerne igen, saa snart Middagen var spist, men Bent gik op paa sit Gavlværelse og, ihøjtende om Kap med Stæren der udenfor, gjorde han grundigt Toilette, tog derpaa Stav i Haand og vandrede ned til sin Yndlingssti langs Fjorden.

Her mødte han Minna, Havnefogdens Datter, der havde endt *sin* ensomme Tur og, trods den herlige Dag, tynget og trist listede hjemad. Bent vendte om og slog Følge med et Stykke tilbage, tog hende under Armen, at hendes Ben ikke skulde hvile for tungt paa den kunstige Fod, snakkede livligt op om, hvad han kunde finde paa for at muntre hende, fik hende endog til at le rigtig hjerteligt og tog saa Afsked, da han havde ført hende op paa Havnevejen; han vilde paa en rigtig lang Tur hen ad Fjordengen.

Ja, stakkels Minna! Hvor gjorde det hare forfærdelig ondt for hende: den ene Fod knust ved en beruset Bilists vilde Kørsel, amputeret og erstattet med en kunstig! Hvad Bod var de stakkels tolv Tusinde Kroner, hun havde faaet i Erstatning? Hele hendes Fremtid røvet hende, alt, hvad det skønne Liv havde lokket med og lovet! Kunde det betales med Penge? Og saa at Købmand Bambergs Søn efter Ulykken havde hævet Forlovelsen med hende — et brutalt Slag i hendes blødende Saar!

Den unge Mand sagtnede uvilkaarlig sine Skridt: Ebba stod for hans indre Syn! Om hun havde givet ham det Ja, han havde begæret, og en slig Ulykke var overgaaet hende, kunde han da have sagt hende et hjertelost Farvel? Nej! Dobbelt vilde hans Kærlighed have pligtet ham overfor hende. Dobbelt nidkært vilde han ved alle Midler have stræbt at afvriste Livet saa megen Lykke for hende som muligt!

Ak, ja, Ebba! hans Ideal lige fra Skoledagene. Altid var det hende, han holdt sig nær paa de Unges Cykle- og Sejture og ved Ballerne i Borgerforeningen; og han havde ofte følt, at *hun* ogsaa gerne og trygt rakte ham sin Haand. Men blive hans! Ak! De to Gange, han havde bedt hende derom, var hendes Svar det samme: »Jeg holder meget af Dig, Bent, det ved Du godt — men — ikke saadan!« Og saa havde hun lagt sin Arm om hans Hals og kysset ham saa ømt paa Panden — og var gaaet stille bort og havde ladet ham staa bedrøvet og ene tilbage — —. Hun var blevet Student og læste nu til cand. mag. — Der ymtedes om, da hun var hjemme i Julen, at hun var blevet forlovet med en yngre Grosserer; men hun havde da ingen Ring og svingede sig paa Borgerforeningens Julebal med samme Kækhed som tidligere, saa han vægrede sig ved at tro det.

Hvorfor var han dog ikke ogsaa rejst til København? Det var ligesom hun blev taget helt bort fra ham hver Gang, hun efter en Ferie fløj derover igen. Allerede for to Aar siden havde han tænkt paa at søge Arbejde hos et af de største Firmaer i Hovedstaden; han var vis paa, han nok skulde vinde frem: Han havde faaet en grundig Uddannelse paa Teknisk Skole og vundet megen Anerkendelse for sin Dekoration af Hotellets store Sal og Hallen i Raadhuset. Naar han ikke var rejst hjemmefra skyldtes det, at Faderen ønskede han skulde overtage Forretningen efter ham. Men jo længere Bent overvejede dette, jo ringere Lyst følte han dertil. Her i denne Lilleputkøbstad uden Tilvækst havde Faderen bare lige kunnet holde dem i Live trods sit evindelige Slid; og dog var Bent eneste Barn. Han havde engang hørt Moderen sige til Nabokonen: »Jeg vilde saamænd gerne have haft et halvt Dusin Børn, hvis vi havde haft Raad til det; men det er lige alt det, vi har kunnet føre denne ene frem, saa han ikke skulde gaa som en ren Lazarus mellem sine Kammerater.« I de fire Aar, Bent havde været Svend, var der ikke kommet stort mere Arbejde til Værkstedet — og hvor skulde det vel komme fra i dette lille Hul? Saa nogen Fremtid for hans Virketrang og Evner vilde her aldrig blive. Og desuden var der det, at deres gamle Svend, Ankersen, som havde været hos dem i tyve Aar, gik og haabede paa at faa Værkstedet efter Mester. Vilde det ikke være Synd at berøve ham dette Haab? — »Lad os altid gøre Ret og Skel, Bent,« var Moderens stadige Ord. Bent syntes, han vilde handle herimod, hvis han ikke lod Ankersen overtage det kummerlige Levebrød, som var *hans* beskedne Livsmaal.

Nej, at blive herhjemme, vilde være at faa Vingerne stækket, før han endnu var begyndt at flyve. Han maatte ud og have Luft under Vingerne, og han skulde nok arbejde sig frem! En By som Københavns ejede alle Muligheder — og dér var han Ebba nær! — Aa, Ebba!

Bent satte sig op i en lille Krog, han havde mellem noget Egepur i Fjordbrinken; de bar endnu alle de visne Blade og havde mangen Gang givet ham et lunt lille Skjul. Der filosoferede han videre om sine Fremtidsplaner — og om Ebba. Hun var Datter af den ansete Overlærer Carstensen, Byens folkevalgte Borgmester; men Bent var vis paa, at hendes Nej til ham ikke skyldtes, at han kun var en simpel Malersvend; thi hoven var hun ikke. »Der er noget, der kalder paa mig ude i den store Verden,« havde hun sagt til ham sidste Gang, han friede, »og jeg maa ud og lytte efter, hvad det er!«

En Stund efter reves han ud af sine Refleksioner, idet hans Blik gled hen over Strandengen. — Hvad! — Det gav et Sæt i ham. — Joh! Det *var* Ebba, som kom gaaende derhenne! Hun var altsaa kommet hjem for at holde Paaskeferie. Bents første Indskydelse var at springe hende i Møde; men — snappende efter Vejret — gled han igen med stirrende Øjne lydløst ned: Ebba ligesom slæbte sig af Sted, hun, som ellers altid dansede frem; det kække Hoved lutede mod Jorden, og hvert Øjeblik førte hun Lommetørklædet op til Øjnene, alt imellem hun skottede rundt, om nogen saa hende.

Det slog Bent, at han aldrig før havde set Ebba græde. Hvad var der dog gaaet hende imod? — Hans Hjerte begyndte at banke, mens han ufravendt iagttog hende. Hun skred forbi uden at se ham, gik op i Skrænten lidt længere borte. Et Øjeblik efter slog en fortabt Hulken hen imod ham, og som var der intet Minut at spilde, hvis han vilde naa at redde Veninden ud af hendes Ulykke, sprang Bent op og ilede hen til hende.

Den fortvivlede unge Kvinde laa paa Siden og jamrede sig.

»Ebba!« sagde Bent med en Stemme, der svulmede af Medfølelse.

Forvildet fo'r hun op: — »Bent! — Bent! — Aa, Bent!« skreg hun, idet hun som et hjælpeløst Barn strakte Hænderne op mod ham. Han gled ned hos hende, greb begge hendes Hænder med sin højre, lagde venstre Arm om hende og drog hende til sig: »Ebba, min lille Veninde!«

Endnu flere Sluser af hendes Taarevæld sprængtes ved Vennens Deltagelse; mange Minutter græd og græd hun, mens hendes Hoved hvilede paa hans Skulder, og han ustandselig søgte Trøsteord frem.

» — — Stakkels lille Ebba — er Du saa ulykkelig?«

»— Aa — ja —ja.«

»Har nogen sveget Dig?« Bent kunde ikke tænke sig nogen anden Grund til hendes Fortvivlelse.

»Ja,« hviskede hun; »ja; men det er meget værre, Bent!« — Og i en fornyet Følelse af den Ulykke, der var over hende, gennemrystedes hun atter af en fortabt Hulken, overfor hvilken hans Trøst forekom ham saa tom.

»Jeg har ikke engang turdet sige det til mine Forældre endnu!« klagede hun midt i Graaden.

Bent Fagerlund forstod pludselig, hvad der maatte være sket, og en luende Harme mod Slyngelen gnistrede i hans Blik.

»Har Du forlovet Dig, lille Ebba?« spurgte han mønsomt.

»H—ja!«

»Og nu vil han ikke gifte sig med Dig?«

»Jeg vil heller ikke; for han skal ogsaa have et Barn med en anden. — Aa, nu foragter Du mig vel, Bent?« Hun skottede op efter hans Ansigts Udtryk.

»Nej, lille Ebba. Du véd jo, jeg holder af Dig,« svarede han varmt; hvordan skulde han saa kunne rumme andre Følelser for hende? I en tavs Tak trykkede hun sig fastere ind mod ham.

Stakkels Ebba! Ingen troede bedre om alle Mennesker end hun; men det er vel den Slags Kvinder, som lettest bliver bedraget, tænkte han.

»Aa, hvad skal jeg dog gøre, Bent, hvad skal jeg dog gøre?« stønnede hun. »I Aftes, da jeg var kommet hjem, listede jeg ned til Havnen, syntes, der ikke var anden Udvej end at drukne mig — men jeg kunde alligevel ikke gøre mine Forældre den Sorg.«

Bent havde siddet og tænkt paa sit Møde med Minna før, og hvad han da havde følt, at om det var ham, der havde elsket hende, kunde han aldrig have baaret over sit Hjerte at svige hende, da Ulykken ramte hende. Her sad nu den Kvinde, han altid havde elsket, og han ønskede af hele sit Hjerte, at han kunde frelse hende fra den Skam, der truede hende, værge hende, at intet Menneske skulde faa den at se! Nu, da hun var i Nød, slog hans Hjerte varmere for hende end nogensinde; han *maatte* redde hende, *maatte* tage alt, som truede, bort fra hende!

»Aa, hvad skal jeg dog gøre, Bent?« stønnede hun paany i Fortvivlelse, mens hendes Blik fortabt stirrede mod den lyse Vej, hun havde troet skulde føre hende lige ind i Herligheden, men som nu var endt ved den rædselligste Afgrund.

Bent tog begge hendes Hænder, drog sin Skulder lidt fra hende og saa inderligt paa hende, idet han i dyb Alvor sagde:

»Ebba! Jeg har to Gange bedt Dig om at blive min; naar jeg nu tredje Gang beder Dig om det, maa Du ikke sige Nej!«

Som kunde hun ikke tro sine Øren, drog hun Hovedet endnu længere bort fra ham, stirrede ransagende ind i hans Øjne, men sænkede saa pludselig Hovedet, som følte hun sit for klart, hvor uværdig hun nu var ham.

»Nej, lille Bent — det kan jeg ikke

Nej, lille Bent, det kan jeg ikke tage imod, hviskede hun

tage imod —«, hviskede hun og begyndte stille at græde.

»Lille, kære Ebba!« sagde han, idet han atter drog hende til sig, mens hans Arm fattede om hende, som vilde han ikke mere slippe hende. »Du har to Gange sagt til mig: Jeg holder meget af Dig, Bent. — Hvis Du endnu gør dette, saa *maa* Du tage mod min Haand!«

En hed Lue strømmede pludselig op gennem Ebba og gennemglødede hende, og nu var det varme, lindrende Taarer, som flede ned ad hendes Kinder.

»Bent, lille Bent — hvordan kan Du dog holde saa meget af mig nu, efter at — —«

»Min velsignede, lille Pige,« afbrød han hende, »skulde jeg holde mindre af Dig, end jeg altid har gjort, fordi Du er blevet ulykkelig, saa var min Kærlighed nok ikke meget værd!« Og han kyssede hendes Pande og Øjne Gang paa Gang.

I den usigeligste Glæde over, at hun virkelig turde tro paa denne stærke, rene Følelse, klyngede hun sig som et Barn til ham, mens hun stammede: »Aa, Bent, Du kære Dreng! — Er der virkelig saa stor en Kærlighed til?«

»Ebba min lille Elskede, hvor skal vi faa det godt sammen,« svarede han blot og knugede hende til sig. »Nu bliver Du saa hjemme, til vi om en tre, fire Uger kan gifte os,« fortsatte han, som var der ingen Tid at spilde med Ordningen af deres Fremtid. »Jeg tager til København anden Paaskedag; paa denne Tid af Aaret er der jo Arbejde at faa alle Vegne, og Du kan tro, jeg skal slide for, at vi kan faa et hyggeligt Hjem. En Lejlighed skal jeg nok faa fat paa; jeg har lagt en Del til Side i de fire Aar, jeg har været Svend; men vi maa foreløbig nøjes med to Værelser.«

Ebba løftede Hovedet og saa ud for sig med Øjne, der atter begyndte at tindre mod den Verden, hun allerede havde troet var gaaet under for hende.

»Du vil gifte Dig med mig — strake — aa Gud — aa Gud,« hviskede hun ligesom for sig selv. Derefter saa hun længe op paa ham som for rigtigt at være vis paa, at det ikke var noget, hun drømte.

»Men Barnet — Barnet — kan Du komme til at holde af det, Bent?« hviskede hun derpaa.

»Af *dit* Barn, lille Ebba? Det behøver Du da ikke at spørge om!«

»Bent, jeg har ikke været letsindig, det maa Du ikke tro! Han var saa rig, tjente flere Tusinde Kroner hver Maaned, tog mig med ud til al Ting og overøste mig med de dyreste Gaver, og — jeg troede saa fast paa ham. Og — og — jeg havde drukket saa meget Vin den Aften, det skete — —«.

»Ebba!« afbrød han bestemt hendes Trang til at retfærdiggøre sig lidt, »det, som er forbi, taler vi fra i Dag af ikke et Ord om mere — ikke et eneste Ord! Det skal være glemt! — Nu er det Dig og mig og ingen andre!«

»Aa, Bent, hvor er Du dog god!« hviskede hun, mens hun i den inderligste Taknemmelighed klyngede sig til ham. »— Aa, jeg skal blive Dig saa god en Hustru, Bent, saa god, som jeg i denne Stund ønsker det!«

Endnu længe sad de og talte om den Fremtid, der tegnede sig saa lokkende for dem: om, hvor de helst vilde bo i København — et Par Værelser med en Bil! Have vor deres Ideal, og om Vielsen, som Ebbas Fader i sin Egenskab af Borgmester skulde forrette.

»Far lovede mig i Julen et smukt Udstyr til tre Værelser,« kvidrede Ebba med sin gamle, lyse Stemme, »men saa gemmer vi Pengene til det ene Værelse.«

Bent nikkede, følte med Glæde, hvor hurtig hun havde fulgt hans Paabud om, at det forbigangne skulde være glemt.

»Men naar jeg skal blive herhjemme en Maaned til, saa vil Mor vel opdage, hvorledes — — det staar til